

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky
k o n c e p t

IV. ÚS 435/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť mesta K., zastúpeného advokátom JUDr. A. V., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 68/2013 z 20. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2013 doručená sťažnosť mesta K. (ďalej aj „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 68/2013 z 20. mája 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že najvyšší súd napadnutým uznesením v právnej veci sťažovateľa proti V., P. (ďalej len „odporca v 1. rade“), a Slovenskej republike – Ministerstvu obrany Slovenskej republiky (ďalej len „odporca v 2. rade“) o vydanie veci, vedenej Okresným súdom Martin pod sp. zn. 11 C 142/1996, o dovolaní odporcu v 1. rade proti rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 45/2012 zo 7. novembra 2012 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a o návrhu na odloženie vykonateľnosti označeného rozsudku krajského súdu rozhodol tak, že *„do právoplatného skončenia konania o dovolaní odporcu 1/ odkladá vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 7. novembra 2012, sp. zn. 7 Co 45/2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Martin z 22. novembra 2011 č. k. 11 C 142/96-635 vo výroku o povinnosti odporcu 1/“*.

Sťažovateľ poukazuje na to, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia neuvádza žiadne dôvody, ktoré ho viedli k prijatiu rozhodnutia o odklade vykonateľnosti rozsudku krajského súdu *„v spojení s rozsudkom Okresného súdu Martin z 22. novembra 2011 č. k. 11 C 142/96-635“*. Krajský súd len stroho konštatuje, že *„v prejednávanej veci súd podľa jeho názoru dané dôvody na vyhovie toľto návrhu odporcu 1/“*. Podľa sťažovateľa *„nedá sa preto vôbec zistiť, aké dôvody viedli najvyšší súd k tomu, aby vyhovel návrhu odporcu v rade 1/ na odloženie vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 7. novembra 2012. Tým pádom sa nedá ani polemizovať s názorom najvyššieho súdu o tom, že sú dané dôvody na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.“*

Ďalšia časť sťažnosti obsahuje nasledujúcu genézu a opis doterajšieho priebehu konania, v rámci ktorého prebieha aj konanie o dovolaní odporcu v 1. rade a v jeho rámci rozhodovanie o jeho návrhu na odloženie vykonateľnosti rozsudku krajského súdu:

«Sťažovateľ mesto K. podal dňa 22. 08. 1995 na Okresný súd Martin žalobu proti odporcovi 1/ na určenie vlastníctva mesta K. a povinnosti odporcu spísať písomný protokol o prechode vlastníctva nehnuteľností na mesto K. Na návrh mesta K. súd pripustil

5. 3. 1997 rozšírenie účastníkov na strane odporcu o Slovenskú republiku – Ministerstvo obrany SR (ďalej len „odporca 2/“). Na návrh mesta K. súd pripustil zmenu návrhu, takže sa konalo o vydanie veci. O tejto žalobe sťažovateľa Okresný súd Martin prvý krát meritórne rozhodol rozsudkom zo dňa 31. 01. 2006 spis. zn. 11 C 142/1996-299 (ďalej len „rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 31. 01. 2006“) tak, že uložil odporcom v rade 1/ a 2/ povinnosť vydať navrhovateľovi nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. území S., pôvodne zapísané v pozemkovoknižných vložkách č. 1 a 44 pozemkovej knihy kat. úz. S., tvoriace lesný celok s názvom R... a to parc. č..., ktoré sú identifikované Správou katastra nehnuteľností v T., identifikáciou parciel č... zo dňa 15. 8. 2005 ako parc. č...zapísané už aj na LV č. 615 Správy katastra nehnuteľností v T., kat. úz. S., ako parc. č... o výmere o výmere 861 037 m² – lesný pozemok a na LV č... Správy katastra nehnuteľností v T., kat. úz. S., ako parc. č... o výmere 880 056 m² – lesné pozemky, ... o výmere 5913 m² – lesné pozemky, ... o výmere 9 135 m² – lesné pozemky, ... o výmere 2 353 991 m² – lesné pozemky, ... o výmere 1 166 m² – zastavané plochy a nádvoria, ... o výmere 8625 m² – záhrady, ... o výmere 4568 m² – lesné pozemky, ... o výmere 252 171 m² – lesné pozemky, ... o výmere 2 062 936 m² – lesné pozemky, ... o výmere 3865 m² – lesné pozemky, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 31. 01. 2006 podal odporca 1/ odvolanie. Odporca 2/ nepodal proti tomuto rozsudku odvolanie. O odvolaní odporcu 1/ rozhodol Krajský súd v Žiline svojím uznesením zo dňa 17. 10. 2007 spis. zn. 6 Co/180/2006 (ďalej len „uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 17. 10. 2007“) tak, že rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 31. 01. 2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Martin v ďalšom konaní po zrušení rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 31. 01. 2006 vydal dňa 22. novembra 2011 rozsudok, ktorým bola odporcovi 1/ uložená povinnosť vydať mestu K. pozemky v obci S., katastrálne územie S., okr. T., zapísané na Správe katastra T. na liste vlastníctva č..., parcela č... – lesné pozemky o výmere 880 056 m², parcela č. ... – lesné pozemky o výmere 5913 m², parcela č... – lesné pozemky o výmere 9135 m², parcela č... – lesné pozemky o výmere 2 353 993 m², parcela č... – zastavané plochy a nádvoria o výmere 1166 m², parcela č.... – lesné pozemky o výmere 4568 m², parcela č... – lesné pozemky o výmere 252 171 m², parcela č.... – lesné pozemky

o výmere 2 062 943 m², parcela č... – lesné pozemky o výmere 3865 m², parcela č... – lesné pozemky o výmere 861 037 m², do 30-ich dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odporcovi v rade 2/ bola uložená povinnosť vydať navrhovateľovi pozemok v obci S., katastrálne územie S., okr. T., zapísaný na Správe katastra T. na liste vlastníctva č... ako parcela č... – záhrady o výmere 8625 m² a to do 30-ich dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania súd rozhodol tak, že o nich rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti v merite veci.

Proti rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 22. novembra 2011 podal odporca 1/ odvolanie. Odporca 2/ nepodal proti tomuto rozsudku odvolanie. O odvolaní odporcu 1/ rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 07. novembra 2012, tak, že rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 22. novembra 2011 vo výroku o povinnosti odporcu v rade 1/ vydať navrhovateľovi nehnuteľnosti a vo výroku, ktorým rozhodnutie o trovách konania bolo ponechané na čas po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, potvrdil. Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 22. novembra 2011 vo výroku o povinnosti odporcu v rade 1/ vydať navrhovateľovi nehnuteľnosti nadobudol právoplatnosť dňa 13. 11. 2012 a vykonateľnosť dňa 14. 12. 2012. Odporca v rade 1/ do dnešného dňa dobrovoľne nesplnil povinnosť, ktorá mu bola uložená rozsudkom Okresného súdu Martin zo dňa 22. novembra 2011.

Odporca 1/ podal proti rozsudku Krajského súdu v Žiline dňa 07. novembra 2012 dovolanie. Súčasne odporca 1/ podal aj návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolanie odporcu 1/ bolo doručené na Okresný súd Martin dňa 22. 11. 2012. Sťažovateľ podal k dovolaniu odporcu 1/ prostredníctvom právneho zástupcu vyjadrenie. Konanie o dovolaní odporcu 1/ je na najvyššom súde vedené pod spis. zn. 7 Cdo 68/2013.

Sťažovateľ ako oprávnený podal dňa 14. 01. 2013 na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Martin zo dňa 22. novembra 2011 návrh na exekúciu voči odporcovi 1/ ako povinnému, súdnej exekútorke JUDr. B. P... U súdnej exekútorke je konanie vedené pod spis. zn. EX 9/2013. Poverenie na vykonanie exekúcie vydal Okresný súd Zvolen dňa 26. 03. 2013 pod spis. zn. 11 Er/25/2013-29. Sťažovateľ prevzal upovedomenie o začatí exekúcie dňa 10. 05. 2013. Odporca 1/ vzniesol námietky proti exekúcií.

Dňa 29. 05. 2013 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa (ktorý je aj jeho právnym zástupcom v dovolacom konaní) doručené uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 20. mája 2013 o odklade vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 07. novembra 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Martin zo dňa 22. novembra 2011. Meritórne rozhodnutie o dovolaní odporcu 1/ nebolo do dnešného dňa sťažovateľovi, resp. jeho právnenému zástupcovi v dovolacom konaní, doručené.»

Keďže podľa sťažovateľa v odôvodnení napadnutého uznesenia absentuje akékoľvek odôvodnenie skutočností, v zmysle ktorých dospel najvyšší súd k záveru, že sú dané dôvody na odloženie vykonateľnosti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 45/2012 zo 7. novembra 2012, považuje ho za zjavne neodôvodnené a arbitrárne. Sťažovateľ dodáva, že v demokratickom právnom štáte by nemali vznikáť žiadne pochybnosti o konkrétnych dôvodoch, pre ktoré súd rozhodol. Princípu práva na spravodlivé súdne konanie zodpovedá povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť. Ak tak neurobia, založia tým neprekúmateľnosť nimi vydaných rozhodnutí a spravidla tak aj ich protiústavnosť. Ak nie sú zrejmé dôvody toho-ktorého rozhodnutia, svedčí to o svojvôli v súdnom rozhodovaní, čo je v podmienkach právneho štátu neprípustné. Sťažovateľ je presvedčený, že odôvodnenie napadnutého uznesenia nespĺňa ani minimálne požiadavky, ktoré sú kladené na odôvodnenie súdnych rozhodnutí, a preto je potrebné považovať ho za „zjavný prejav svojvôle dovolacieho súdu“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu... spis. zn. 7 Cdo 68/2013 zo dňa 20. mája 2013 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu... spis. zn. 7 Cdo 68/2013 zo dňa 20. mája 2013 sa zrušuje.

Najvyšší súd... je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 68/2013 z 20. mája 2013, argumentujúc tým, že jeho odôvodnenie nespĺňa ani minimálne požiadavky kladené na odôvodnenie *súdnych rozhodnutí*.

Najvyšší súd na návrh dovolateľa (odporcu v 1. rade) napadnutým uznesením rozhodol, že „*do právoplatného skončenia konania o dovolaní odporcu 1/ odkladá vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 7. novembra 2012 sp. zn. 7 Co 45/2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Martin z 22. novembra 2011 č. k. 11 C 142/96-635 vo výroku o povinnosti odporcu 1/*“, pričom poukázal na § 243 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého pred rozhodnutím o dovolaní môže súd... odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru najvyššieho súdu sú v prerokúvanej veci splnené podmienky na vyhovenie návrhu odporcu v 1. rade.

Zákon (Občiansky súdny poriadok) podmienky, za ktorých môže dovolací súd odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, bližšie nešpecifikuje. Takéto rozhodnutie je ponechané na úvahu dovolacieho súdu.

Cieľom odkladu vykonateľnosti rozhodnutia je zabrániť výkonu exekúcie počas dovolacieho konania, v dôsledku ktorého by na strane účastníka konania, ktorý dovolanie inicioval, v prípade jeho úspechu v tomto konaní vznikla škoda.

Predpokladom na záver o porušení sťažovateľom označených práv je iba také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými procesnými rozhodnutiami. V kontexte daného prípadu je však takýmto procesným prostriedkom meritórne rozhodnutie o dovolaní. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 68/2013 z 20. mája 2013 predstavuje len dočasné a predbežné obmedzenie oprávnení v doterajšom priebehu sporu úspešného účastníka konania

(t. j. sťažovateľa), ktoré môže byť v prípade účinnej obrany sťažovateľa uplatnenej v záujme ochrany jeho práv v tom istom konaní odstránené konečným meritórnym rozhodnutím o dovolaní podanom odporcom v 1. rade. Z uvedeného vyplýva, že na odôvodnenie rozhodnutia o odložení vykonateľnosti rozhodnutia nemôžu byť kladené rovnaké požiadavky, ako na odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej.

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy napadnutého procesného uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že jeho obsah s prihliadnutím na to, že ide o dočasné a predbežné riešenie predmetu veci (nútený výkon rozhodnutia), nevyklučuje pri namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu právo sťažovateľa na meritórnú ochranu konečným rozhodnutím vo veci samej (princíp subsidiarity).

Podľa názoru ústavného súdu dôvody odkladu vykonateľnosti podľa § 243 OSP (zákonom bližšie nevymedzené) môžu materiálne spočívať iba na dvoch predpokladoch (a tak ich prijala aj právna teória a prax), a to na úvahe súdu o možnom úspechu dovolania a v zabránení (neuskutočnení) výkonu exekúcie počas dovolacieho konania, pričom obe podmienky musia byť splnené súčasne. Pri tejto konštrukcii podporenej a ustálenej súdnou praxou a právnou teóriou nemožno vzhľadom na napadnutom rozhodnutí svojvôľu či zjavnú neodôvodnenosť, keďže žiadna iná konštrukcia dôvodov odkladu vykonateľnosti neprichádzala do úvahy.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené na rozdiel od sťažovateľa nedospel k záveru, že by najvyšší súd napadnutým uznesením mohol materiálne porušiť sťažovateľom označené práva, i keď na strane druhej treba prisvedčiť názoru, že by bolo nepochybne účelné, aby v odôvodnení (napadnutého) uznesenia boli uvedené aspoň stručné dôvody. Ani napriek uvedenému však ústavný súd nepovažuje sťažovateľom vytýkané nedostatky v postupe najvyššieho súdu v okolnostiach posudzovanej veci za také, ktoré by dosahovali ústavnoprávnu relevanciu, a to najmä vzhľadom na predvídateľnosť (stabilitu) materiálnych dôvodov odloženia vykonateľnosti podľa § 243 OSP, ako aj na dočasnosť a predbežnosť napadnutého uznesenia.

Aj keď odloženie vykonateľnosti v rámci dovolania predstavuje vážne narušenie vlastností právoplatného rozhodnutia súdu, ktorými sú nezmeniteľnosť, záväznosť a nimi založené právne istoty, zároveň platí, že (i) ide o rozhodnutie dočasné a predbežné a (ii) odloženie vykonateľnosti bude dôvodné v tých prípadoch, keď priebeh dovolacieho konania vedie k záveru, že v ňom dovolateľ bude mať úspech, a odložením vykonateľnosti sa predíde komplikáciám pri následnej reparácii už vykonanej exekúcie (m. m. R 90/2000).

Ústavný súd, sumarizujúc dosiaľ uvedené, konštatuje, že v danej etape dovolacieho konania možno síce postup najvyššieho súdu, resp. koncipovanie napadnutého uznesenia hodnotiť ako také, ktoré je na hranici ústavnej akceptovateľnosti, avšak napriek tomu ho nemožno označiť za svojvoľné ani zjavne vybočujúce zo zásad ústavnosti traktovaných v judikatúre ústavného súdu.

Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu totiž Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, teda nie je v rozpore s procesnoprávnymi predpismi, a preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 68/2013 z 20. mája 2013 podľa názoru ústavného súdu obsahuje v danej veci v zásade akceptovateľné závery, pričom nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti prihliadol ústavný súd v neposlednom rade aj na skutočnosť, že k rovnakým záverom dospel už aj v porovnateľných veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 357/2012 a sp. zn. I. ÚS 369/2012. (K požiadavkám na odôvodnenie nemeritórnych rozhodnutí všeobecných súdov pozri aj uznesenie ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 1/2013 z 13. februára 2013.)

Vzhľadom na to nemožno napadnuté uznesenie z ústavného hľadiska označiť za neospravedliteľné a neudržateľné, t. j. také, ktoré by mohlo mať za následok vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04).

Z uvedených skutočností možno vyvodit', že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie pri jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2013